

Kimberley Piek overtuigt als Charlotte

Publisearre op dinsdag, 5 april 2016 ·

RYNK BOSMA –

De voorstelling van de theatermonoloog Charlotte over de vier laatste dagen van Charlotte Corday is bijna even kort en krachtig als de sinistere, moorddadige guillotine op het toneel. Dat alles tegen een toepasselijke inktzwarte achtergrond en dat maakt het allemaal tot een beklemmende voorstelling. Kimberley Piek kruipt in de huid van Charlotte en zij doet dat erg overtuigend, met name op visueel vlak. De mimiek die de wanhopig desolate situatie van Charlotte begeleidt, maakt van de 26-jarige vrouw met een missie uit Caen een tragisch mens die eigenlijk al alles heeft verloren. In de cel overpeinst zij datgene wat haar nog rest: haar leven.

De voorstelling biedt het publiek qua afloop geen troost maar bevat wel een boodschap die na ruim tweehonderd jaar nog altijd actueel is.

Het decor is even sober als sinister en dat komt vooral door die dreigende guillotine centraal op het toneel geplaatst. Aan de ene kant het religieuze symbool bij uitstek, de biechtstoel, aan de andere kant de plaats van het delict, de zinken badkuip. Daar tussen door doolt Charlotte met haar fictieve monologen met de bepalende mensen uit haar nog korte leven, haar vader, de geluksmomenten in familieverband en God waarin zij blijft geloven.

Dat geloof in een betere wereld ligt door de realiteit van alledag in het Parijs van 1793 aan scherven. “Wat is dit voor stad waar hompen vlees op straat liggen, waar hoofden op stokken worden rondgedragen?” zo vraagt zij zich oratorisch af. Voor haar lag de oplossing in de daad, het ombrengen van Marat, een extreem linkse journalist en Jacobijn en één van de schildknappen van Maximilien de Robespierre.

De verbinding die het verhaal van Charlotte met de huidige tijd van terreurdreiging wil leggen is duidelijk. De voorstelling begint dan ook met op een doek geprojecteerde beelden van de aanslag in Parijs van vorig jaar. Inmiddels kan daar Brussel aan worden toegevoegd. Het is echter aan de toeschouwer om de verbindingen te leggen en zich te realiseren dat terreur van alle tijden is. In wiens naam het wordt uitgevoerd is minder belangrijk dan het wrede resultaat. Charlotte had de illusie één mens te doden om zo duizend levens te sparen.

Dat dit een menselijke illusie is, is van minder belang dan de troost die het Charlotte biedt in het aangezicht van de dood, uitgevoerd door de guillotine. De voorstelling biedt het publiek qua afloop geen troost maar bevat wel een boodschap die na ruim tweehonderd jaar nog altijd actueel is. Met dank aan een overtuigende Piek in een theatermonoloog van WIG-producties onder regie van Hans van Buuren die meer voorstellingen elders in Friesland verdient.